

absynt

AHOJ, VLKY!

DOROTA KASSJANOWICZ

PRELOŽIL JÁN PŮČEK | ILUSTROVALA ZUZANA BARTOVÁ

absynt

**AHOJ,
VLKY!**

DOROTA KASSJANOWICZ

PRELOŽIL JÁN PŮČEK | ILUSTROVALA ZUZANA BARTOVÁ

Cześć, wilki! by Dorota Kassjanowicz
Text © Dorota Kassjanowicz, 2014
Translation © Ján Púček, 2022
Design, Layout & Illustrations © Zuzana Bartová, 2022

ISBN 978-80-8203-372-7

1

MODRÁ

Volali sa Etu a Zu. Tým si bol istý.

Tentoraz sa neskryli za skriňu ani za záves, ale prikrčili sa pod stolík. Keď trochu pohýbal nohou pod paplónom, vyskočili a udreli sa hlavami o pracovnú dosku. Nie veľmi silno. Ani pri tom nepískli. Zostali ako vždy. Tichučké. Učupené. Nehybné. Jediné, čo o nich mohol povedať, bolo, že keď sa uprostred noci zobudil, už tam naňho čakali. Ale nie vždy. Zjavili sa zväčša vtedy, keď mal na druhý deň dôležitú písomku. Alebo keď sa večer predtým rodičia rozprávali zvýšenými hlasmi, či naopak, keď mlčali, lebo sa chvíľu predtým pohádali. Tak ako aj včera.

Etu a Zu tiež mlčali. Ale Filip si bol istý, že vedia rozprávať a jedného dňa sa ozvú. Určite. Keď príde ten správny čas.

Tie potvorky mal veľmi rád a vždy na ne tak trochu vyčkával.

V pološere izby ich nevidel veľmi jasne, preto si skúšal predstaviť, ako asi vyzerajú. Boli trochu ako opičky. Trochu ako surikaty. A trochu ako škriatkovia.

Zjavili sa uprostred hlbkej noci, no teraz je už zase deň.

Filip sedí na posteli a listuje si v komikse.

„Pôjdeš za tetou Agátou,“ začul mamin hlas. „Odvezieš jej nejaké veci. Vyradila som, čo už nenosím. Minule hovorila, že staré handry ešte vynosí na prácu do záhrady. Filip! Chlapče! Počuješ ma?“

Mama kričala z kuchyne, no jemu sa zdalo, že sa ocitol na ľudoprázdnom ostrove, zatiaľ čo ona sa plaví kdesi ďaleko, veľmi ďaleko, na maličkšej pltke. A pretože medzi nimi sa dvíhali stovky vln, ozýval sa neustály šum mora a občasné silné nárazy vetra, nerozumel jej ani slovo.

Mama a jej pltka boli čoraz menšie a menšie a menšie...

Už sa mu to párkrát stalo. Veľakrát. Uprostred noci otvoril oči a videl, že je na ľudoprázdnom ostrove. A naokolo, namiesto podlahy a nábytku, bola len samá voda. Ohromná. Hlboká. Čierna. Skrátka, oceán.

„Filip, vstávaj a bež!“

Kútikom oka zazrel akúsi postavu pol metra od svojej postele. Mama? Tu? Na jeho ľudoprázdnom ostrove? Ako je to možné?

„A kam?“ spýtal sa, keď zdvihol oči od svojho komiksu.

„Nepočul si, však?“

„Nepočul,“ priznal.

„K tete Agáte. Odvezieš jej tieto veci.“ Mama hodila na posteľ prepchatú igelitku. „Ale hneď sa vráť domov na večeru. Najneskôr o ôsmej. Naj-ne-skôr! Rozumieš?“

„Rozumiem.“

„Určite?“

„Áno. O ôsmej.“

„Ach, Filipko, Filipko,“ mama pokrútila hlavou a Filip si vzdychol. Nemal rád túto zdobneninu. A navyše – vôbec sa mu nechcelo na dlhé dve hodiny opúšťať komiks a teplú posteľ.

„A nemohol by jej to otec odviezť autom?“ odvážil sa Filip ešte na jednu otázku, hoci už dopredu vedel, ako bude znieť odpoveď.

Mama sa rýchlo odvrátila a vykročila k dverám. Odpovedala mu len polohlasom. Akoby sama pre seba.

„Otec by nemohol.“

No jasné. Pretože otec je stále v práci. Stále.

Filipa to však napriek tomu zas a znovu prekvapovalo. Preto sa vždy spýtal:

„Ako to, že je ešte v práci? Veď je už šesť?!“

(Alebo sedem, osem, deväť či desať, podľa toho, koľko bolo práve hodín.)

A mama na jeho prekvapené otázky nikdy nereagovala. Ani jediným slovom.

Filip skočil do tenisiek (žiadne značkové, obyčajné fejky) a vytiahol z predsiene bicykel (celkom obyčajný, nič zvláštne, horský, ale bez nejakých vychytávok, dokonca už štvorročný, z hypermarketu). Igelitku si zavesil na riadidlá, zakričal „Ahoj!“ a už bol za dverami.

Za dverami bytu na desiatom poschodí desaťposchodového paneláka.

Paneláka stojaceho na sídlisku s názvom Rozkvet, bez

stromov a lavičiek.

Na sídlisku, z ktorého to bolo počas špičky do centra štyridsať minút autobusom a k tete Agáte dvadsať minút na bicykli kedykoľvek počas dňa.

Tetu mal rád. Nelamentovala, že si nevezal šál alebo čiapku, že si neupratal izbu, že sa neskoro vrátil zvonku alebo že v škole nezjedol desiatu. Nebola to totiž jeho mama, ale len jej staršia sestra. Netušila totiž, o koľkej sa zvonku vracia, ani či si do školy bráva desiatu. A len zriedkakedy vídavala jeho izbu – rodičia ju k sebe takmer nepozývali a ani sami k nej veľmi nechodievali. Nevedel, prečo je to tak. A ani nad tým veľmi nepremýšľal. Bolo to tak, a hotovo. Zato on ju navštevoval celkom často. Napríklad z takých dôvodov ako dnes. Ale inak aj preto, že ju mal veľmi rád.

Teta ho vždy ponúkla koláčom, ktorý zvykla piecť raz za týždeň. Buď tvarohovým, alebo jablkovým. A ešte muštom, ktorý robila z jabĺk, čo dozrievali v jej záhrade. Mal ju rád aj preto, že sa ho nevypytovala, čo bolo v škole, a tiež preto, že mu nepotrebovala stále pripomínať, ako veľmi už vyrástol. Namiesto toho sa často a rada smiala.

Okrem toho všetkého však mala aj perfektného a múdreho psa. Bol to zlatý retriever pokojný ako ovečka a volal sa Bodko. Miloval deti a šialene sa tešil z každej návštevy. A zo všetkého najradšej mal, keď prišiel Filip. V tej chvíli pripomínal veľké klbko šťastia.

Bodko vedel všetko, čo má správny pes vedieť, a ešte aj trochu viac. Poznal názvy všetkých svojich obľúbených hier,

aportoval, chodil popri nohe a správne reagoval na povely ako „Čakaj!“, „Sadni!“, „Lahni!“, „Zostaň!“ i na mnohé ďalšie. Akurát, že v dome tety Agáty to od neho nikto nevyžadoval.

„Celkom mi stačí vedieť, že všetkému rozumie,“ hovorila teta s tajomným úsmevom. „Som si istá, že keď ho zavolám, vždy za mnou príbehne, hoci aj z Aljašky. Čo viac by som od neho mohla chcieť?“

Filip netušil, ako si môže byť teta istá, že Bodko by za ňou príbehol aj z takej veľkej diaľky, no niektoré veci sa skrátka vedia. Ako napríklad aj to, že Etu a Zu sa volajú Etu a Zu. Hoci je pravda, že keď ich Filip uvidel prvý raz, nahlas a dôrazne povedal, aby upokojil sám seba: „Aaa, veď tu vôbec nikto nie je!“

Bodko trávil trištvrte roka vylihovaním na terase alebo v záhrade na tráve. Zvyšnú štvrtinu prežil na posteli v teplom kúte obývačky neďaleko kozuba. Bol to veľmi šťastný pes. Mal to vpísané vo svojej psej tvári a potvrdzoval to každým zavrtením svojho chlpatého chvosta.

Práve sa začal august. Bolo veľmi príjemné šliapať na bicykli cez ľudoprázdne sídlisko, potom po jeho okrajoch a napokon ešte ďalej. Ďalej, čiže zahnúť doľava na Marcipánovú ulicu a odrazu sa ocitnúť v celkom inej rozprávke. A možno aj na inej planéte, ktorá sa nevolala sídlisko Rozkvet. Len zriedka tu bolo vídať chodcov či prechádzajúce autá. Nebol tu ani žiaden desaťposchodový panelák, zato v záhradách stáli pekné farebné domy, celkom novučičké, s veľkými balkónmi a ohromnými oknami. Žiaden z nich nemal viac ako tri poschodia.

Filip si pomyslel, že tá cudzia planéta by sa mohla volať

Ďalej a Ďalej. Lebo bolo naozaj skvelé ocitnúť sa úplne inde, než bol pred malou chvíľou, a pokračovať rovno za nosom, ďaleko, ďaleko.

Zahol do najbližšej tichej uličky a prešmykol sa popri zele-
nom plote, za ktorým sa skrývala ohromná budova so šikmou
strechou. Bola veľmi stará a okolo nej rástlo množstvo ovoc-
ných stromov. Jeho škola.

No cez prázdniny sa Filip takými vecami ako škola vôbec
nezaoberal. Ani trochu. Ani na chvíľku. Dokonca aj keď sa po-
zeral priamo na ňu, tak ju nevidel. Tým skôr, že už bol dávno
kdesi inde. Vošiel rovno do parku, presnejšie na gigantický
koberec z trávy a milióna farebných bodiek, na ktorom ľudia
vydupali cestičky vedúce rôznymi smermi. Rástli tu veľmi sta-
ré stromy, ktoré mali také pokrútené konáre, akoby im ich
chcel vietor celkom zauzliť.

Filip trochu pridal. Po parku sa prechádzalo len pár ľudí,
aj to v diaľke, takže nikto z nich mu nemohol skrížiť cestu.
Hnal sa, tak ako to mal najradšej. Akoby pretekal sám so se-
bou. Lebo s kým iným by mal pretekať? Všetci poodchádzali
na prázdniny. Teda okrem Ela, no toho nerátal, pretože ten
sa teraz oveľa radšej kamaráti s Adriánom, takže to je to isté,
ako keby odišiel.

„V čom je Adrián lepší odo mňa?“ pýtal sa Filip hádam už
po stotridsiaty siedmy raz v priebehu tohto leta. A odpovedal
si presne tak isto ako po minulé razy:

„V ničom nie je lepší.

Vo všetkom je lepší.

Nie, to nie je pravda, v ničom.

Ale áno, presne tak, vo všetkom...“

A tak stále dookola. Nevedel sa rozhodnúť. Raz si myslel, že je to tak, druhý raz, že presne naopak. Akoby bol raz sám sebou a druhý raz kýmisi celkom iným. Akurát ktorý je ktorý? On je ten lepší či horší? A odkiaľ sa vzal ten druhý?

„Adrián sa má určite vždy dobre,“ pomyslel si Filip. „Keď ťa majú radi toľkí ľudia, je normálne, že sa cítiš perfektne. No a keď ťa majú radi ostatní, aj sám sa máš oveľa radšej. Aj keď, je to trochu čudné, veď prečo by ti ostatní mali dávať povolenie na to, že sa môžeš mať rád?“

Povolenie na ľúbenie. Po-vo-le-nie na ľú-be-nie!

„A keď ťa nemajú radi alebo si myslia, že si napríklad hlúpy alebo čudný, alebo celkom nanič, rovnako začneš o sebe premýšľať aj ty. Je to úplný nezmysel. Každý predsa najlepšie pozná sám seba. Ale možno tí ostatní vidia pravdu lepšie... Lebo ťa vidia z odstupu. Jeden by sa z toho zbláznil!“

Povolenie na ľúbenie. Povolenie na ľúbenie.

Filip si opakoval tieto tri slová, ktoré tak dobre znejú a tak málo znamenajú, až napokon prešiel cez celý park a ocitol sa na mieste, ktoré sa volá Vlčí Potok.

Nevedno, odkiaľ sa vzal ten názov, lebo ani vlky, ani potok tu nikto nikdy nevidel. No už dávno, teda od predvojnových čias, stáli vo Vlčom Potoku vily. Veľké i malé, ošarpané i zrekonštruované, pekné aj škaredé. A všetky so záhradami – prázdny, pripomínajúcimi celkom obyčajné trávniky, alebo takými bujnými, až mal človek pocit, že sa pozerá na nejaký obraz namaľovaný neskutočnými farbami.

Kde-tu sa našli aj tak husto zarastené a popreplietané záhrady, že domy, ktoré sa ukrývali v ich útrobach, nebolo z ulice vidieť už celé roky. Tie mal Filip najradšej. Boli tajomné a ktovie, čo všetko sa v nich mohlo ukrývať... Možno dajaké prehistorické zvieratá? Alebo chlpatí vlkolaci, ktorí sa cez deň menili na milých a pokojných susedov? Alebo najdlhšie hady na svete, ktoré prebývajú v kúpeľni na poschodí a cez noc vyrážajú do záhrady na lov? Alebo... alebo nejaké iné strašné čosi? Napríklad operené myši s obrovskými sloními ušami...

V každom prípade, vlky tu nežili. A ten Vlčí Potok, to je hádam len taký názov, ktorý sa vzal bohvie odkiaľ. Možno si ho ktosi vycucal z prsta. Tak si Filip myslel a toho sa aj držal.

Kedysi. A potom už naozaj nevedel, čo si má o tom všetkom myslieť.

Pretože... Pretože pred nejakým časom ich uvidel. Zakrádali sa trávou, kryli sa za stromami, preskočili cez živý plot rodiny Paprčkovcov, vošli do záhrady pani Štefky s číslom štyridsať a mihli sa ako sivé prízraky na chodníku medzi domami. Vlky.

Aj dnes na ne zavolať, tak ako už veľakrát predtým:
„Ahoj, vlky!“

Vôbec sa ich nemusel báť. Pretože tak si ich vymyslel. Neboli vôbec strašné, ale pokojné, príjemné a priateľské k ľuďom. A tiež ku psom. Skoro ako Etu a Zu. Len o čosi divokejšie. Boli to predsa vlky.

Filip prešiel ešte pár desiatok metrov pod ostražitým dohľadom niekoľkých párov bystrých vlčích očí, až napokon zastal pred

svojím dnešným cieľom. Pred domom tety Agáty. Na Modrej ulici číslo sedem. Jej dom mal dve podlažia, terasu vedúcu do záhrady a spredu veľký balkón. Bol to predvojnový dom, čiže poriadne starý. No minulý rok dostal novú krémovú fasádu a tmavozelenú strechu. Vymenili aj odkvapy a od bráničky ku vchodu viedol chodníček vyložený tehlovočervenými dlaždicami. Teta si tiež nechala vymeniť vstupné dvere, tie nové boli veľmi pekné, tmavé a ťažké, a napokon aj všetky okná.

„Kým mám za čo...“ vysvetľovala Filipovej mame a veru mala za čo, veď práve dopísala scenár celého celučičkého televízneho seriálu. Pätnásť častí. Žiadna nekonečná tele-novela, ale „poriadny seriál ako za starých čias“, tak o ňom hovorila teta.

Filip bol na svoju tetu veľmi pyšný, aj keď nevidel ešte ani jednu časť. Seriál mal totiž naplánovanú premiéru až po prázdninách.

„A o čom bude?“ pýtal sa Filip tety Agáty.

Tá sa na chvíľu zamyslela a napokon povedala:

„O ľuďoch, ktorí o sebe navzájom nič nevedia. Nemajú potuchy o existencii toho druhého. Ale nakoniec sa ich cesty pretnú a obom to celkom zmení život. Takto to v podstate je.“

Filipovi by sa viac páčil seriál o hľadačoch potopených lodí, ktoré na palubách prevážali ohromné poklady. Alebo o mimozemšťanoch, ktorí útočia na Zem. Mimozemšťania by raz vyzerali ako veľké modré želé, inokedy zas ako bežní ľudia. Rozpoznať by sa dali len podľa toho, že každý z nich by

musel denne zjesť hromadu želé cukríkov, z čoho by vyplývalo množstvo rôznych nepríjemností, pretože želé cukríky predsa nerastú na každom strome. Vlastne nerastú na žiadnom.

Alebo by teta mohla napísať o tajomnom zámku, v ktorom by strašil človek bez hlavy a s nožom v chrbte.

Filip stisol zvonček a keď sa ozval bzučiak, postrčil bránku a vošiel do dvora. V tej istej chvíli sa otvorili vstupné dvere a v nich stála usmiata teta Agáta. Spoza jej chrbta vyletel rozradostený Bodko. Dobehol k Filipovi a hneď sa mu oprel prednými labami o ramená, tak-tak že chlapca nezhodil na zem. Oblízal mu tvár a štekajúc najhlasnejšie ako vedel, vrátil sa do svojej prirodzenej pozície, teda na všetky štyri, a hneď sa aj pustil do tanca. Krúžil okolo hosta zo všetkých možných strán, ba nechýbalo veľa, a skúsil by to aj z tých nemožných.

„Filip! Ďakujem, že si svojej starej tetke privliekol tie handry!“ zvolala teta a zišla po troch schodíkoch na chodník.

Aj za to ju mal rád. Že nezdobňovala jeho meno. Kedysi jej prezradil, že neznáša zdobneniny, a ona si to zapamätala. Len tak. Na rozdiel od mnohých ostatných ľudí, ktorí ho nazývali Filipkom, Filipíňkom, Filkom, podľa toho, čo im práve slina na jazyk priniesla. Ale on sa predsa volá Filip. Je to také zložité?

Teta Agáta dala Filipovi pusku na líce, vzala si od neho napatú igelitku a potom vošli do domu. Spolu s Bodkom i bicyklom, ktorý Filip vždy nechával v predsieni.

V dome, samozrejme, rozvoniaval tvarohový koláč.

A bolo tu akosi tak... No skrátka dobre.